

De leer van de apostelen

‘Zij dan die zijn woord aannamen, werden gedoopt, en er werden op die dag ongeveer drieduizend zielen toegevoegd. Zij nu bleven volharden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in de breking van het brood en in de gebeden’.

Handelingen 2:41-42

De leer van de apostelen

In het boek Handelingen wordt telkens opnieuw de waarde van het onderwijs van de apostelen onderstreept. Zo lezen wij van de eerste christenen dat zij bleven volharden bij het onderwijs of in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden (Hand. 2:42). Het vasthouden aan de leer, het volgen van het onderricht van de apostelen krijgt hier dus de eerste plaats. Het wordt vermeld vóór 'het breken van het brood', dat is de Avondmaalsviering (zie het onderscheid met de gewone maaltijden in Hand. 2:46).

De leer van de apostelen is hier het uitgangspunt voor het leven als discipelen van de verworpen en verhoogde Christus. Zonder leerstellige basis wordt het christenleven ook wel erg wankel. Wij kunnen het niet stellen zonder levende kennis van de geloofswaarheid, waarvan de Persoon van Christus Zelf de inhoud en het centrale thema is. Want wat hield het onderwijs van de apostelen in? Zij spraken over Christus, over Zijn leven, Zijn sterven, Zijn opstanding en Zijn verhoging aan Gods rechterhand. Verder getuigden zij van de dingen die voortvloeiden uit Christus' verheerlijking in de hemel:

1. de uitstorting van de Heilige Geest hier op aarde;
2. de vorming van de Gemeente als de woonplaats van God in de Geest.

Langs de weg van bekering en geloof kon men deel krijgen aan de zegeningen van het christendom; door de doop werden mensen bij de verworpen Christus en het gezelschap van Zijn volgelingen gevoegd. Door dit onderwijs van de apostelen werden *dagelijks* mensen toegevoegd aan de gemeenschap van hen die behouden werden (Hand. 2:47). Handelingen 3 voegt daar nog een nieuw element aan toe, en wel de leer met betrekking tot de wederkomst van Christus en de oprichting van het Vrederijk.

In de brieven van de apostelen worden al deze onderwerpen uitvoeriger belicht. En dat maakt het voor ons tot op zekere hoogte gemakkelijker om de apostolische leer vast te houden en evenals de eerste christenen te 'volharden in de lering en in de gemeenschap van de apostelen' (Hand. 2:42 Voorhoevevert. 4^e druk). De gemeenschap van de apostelen zelf was met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus, en door middel van hun onderwijs kunnen wij binnentreden in deze verheven sfeer van gemeenschap – wat onze blijdschap volkomen maakt (vgl. 1 Joh. 1:3v.).

Zoals gezegd onderstreept het boek Handelingen de betekenis van de leer van de apostelen (zie verder Hand. 4:1-2, 18; 5:21, 25, 28, 42; 11:26; 13:12; 15:35; 18:11, 25; 20:20; 28:31). Wij zien dit met name ook bij de verkiezing van 'de zeven' in Handelingen 6, waar de apostelen stellen dat hun eigenlijke taak is zich te wijden aan het gebed en de bediening van het Woord (vs. 4). Diaconale taken mogen de leer, het apostolische onderwijs, niet van haar plaats verdringen.

De leer van Christus

Maar ook elders in het Nieuwe Testament zien wij de grote betekenis van het volharden in de christelijke leer, het blijven in de leer van Christus (zie bijv. 1 en 2 Tim.; 2 Joh.). De leer van Christus is de leer aangaande Hemzelf, het onderwijs aangaande Zijn Persoon. Uiteraard is deze leer ook van Hemzelf *afkomstig*, want Hij is de Apostel van onze belijdenis (Hebr. 3:1).

De apostelen zijn door Hem als Zijn gezanten uitgezonden in de wereld, en 'de leer van de apostelen' – zoals wij die nog steeds bezitten in de profetische Schriften van het Nieuwe Testament – is tevens 'de leer van Christus'. Het specifieke doel van bijbelstudiesamenkomsten is ons daarin te onderwijzen, terwijl profetische woorddienst een meer opbouwend karakter heeft.

Oude Sporen 2016

